

MUNA
SHEHADI

EEN AFFAIRE IN
PARIJS

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Muna Shehadi Sill
Oorspronkelijke titel: *The Paris Affair*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Adobe; © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1603 0
ISBN 978 94 027 7276 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk januari 2025

Originele uitgave verschenen bij Headline Review, een imprint van Headline Publishing Group.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Cornwall, 1915

Thomas Haynes komt aanrijden bij Bryony Manor, het landhuis dat al generaties lang in zijn familie is, en dat hij als oudste zoon samen met het scheepvaartbedrijf van zijn vader heeft geërfd. Het is het huis waar hij in 1897 zijn vrouw Deborah mee naartoe nam en waar ze beviel van hun dochter. Het is de plek waar Deborah bezweek aan een longontsteking, en Thomas en de vijftienjarige Penelope alleen achterbleven. Nu, ruim een jaar later, smaakt zijn thuiskomst door haar afwezigheid nog steeds eerder bitter dan zoet.

Johnston, kalend en voornaam in zijn uniform, loopt naar de Rolls Royce Silver Ghost en begroet Thomas zoals altijd plechtig. Hij informeert naar de reis van zijn heer, dit keer naar Parijs, om tot afspraken te komen met Franse koopvaardijbedrijven over de vraag in oorlogstijd. Slopend, zegt Thomas, en hij meent het. Niet alleen het onderhandelen en het reizen, maar ook het gevoel dat hij meer zou moeten doen voor zijn land, meer zóú doen als hij niet beperkt werd door zijn kreupelheid. Toch moet hij diep vanbinnen schuld bewust bekennen dat hij dankbaar is dat Penelope niet het gevaar loopt om in zo'n korte tijd beide ouders te verliezen. Bij de gedachte alleen al slaat de paniek hem om het hart.

Johnston pakt de koffer van Thomas en een grote, ingepakte doos van de achterbank van de Rolls. Thomas vraagt zijn trouwe bediende om de doos. Hij wil het extravagante kerstcadeau zelf naar Penelope brengen.

Zijn dochter zit in de salon voor het haardvuur. Tijdens haar vaders afwezigheid heeft het personeel het huis versierd voor Kerstmis. De schoorsteenmantel is bekleed met dennentakken en hulst, gouden kerstengeltes fonkelen in het lamplicht, en de kleurrijke kerststal die zijn ouders uit Italië hebben meegebracht, neemt zijn gebruikelijke ereplaats in. In de hoek, vóór de zware

damasten gordijnen, staat de boom, versierd met kaarsen, witte papieren slingers en rood lint. De lucht ruikt vaag naar rook en kaneel.

Penelopes gezicht is rozig van het vuur. Ze zit op de stoel waar haar moeder het liefste zat, met haar schoenen uitgeschopt op het kleed en haar knieën opgetrokken tot onder haar kin; de donkerblauwe rok valt over haar benen. Haar leven zou gevuld moeten zijn met feesten en dansen, flirten met jongens, dromen van een toekomstig huwelijk. Niet met rouwen en gebukt gaan onder het gruwelijke gewicht van de oorlog, vol verdriet en verlies.

Papa! Ze springt op van de stoel, haar blik vrolijk, zoals hij haar vroeger kende, en rent met uitgestrekte armen op hem af. Hij moet de doos neerzetten om haar te omhelzen. Haar lichaam is warm en zacht; is ze zelfs in de maand dat hij weg was gegroeid? Hij voelt dat haar greep verslapt, dat ze zich losmaakt, en moet de drang weerstaan om haar dichtertegen zich aan te drukken en vast te houden. Daar is ze nu te oud voor. Ik heb je gemist, zegt hij.

Haar gezicht betreft. Je bent een eeuwigheid weggeweest.

Thomas pakt de doos weer op, ruim een halve meter hoog, ingepakt in glanzend zwart papier dat door de reis dunne, witte webben en kreukels vertoont. Hij houdt hem voor zich uit. Ik heb een cadeau voor je meegenomen.

Dank je. Ze werpt met opgetrokken wenkbrauwen een blik op het pakket, de vonk van vreugde over zijn komst alweer gedoofd, schaduwen onder haar blauwe ogen, de ogen van haar moeder. Leg maar onder de boom.

Hij zegt dat ze het ook nu mag openmaken als ze wil, en merkt dat zijn enthousiasme kinderlijker is dan dat van haar.

Ze schudt haar hoofd. Het mag pas als het echt kerst is.

Thomas kijkt toe hoe ze de doos zorgvuldig onder de versierde boom neerzet, en de steek in zijn hart is ondraaglijk scherp. Hij is stom geweest. Dat exorbitante cadeau is niet wat zijn dochter wil of nodig heeft. Noch zijn geld, noch zijn macht kan haar dat geven.

Cornwall, 1921

Penelope staat bij het raam van de bibliotheek van Bryony Manor en houdt het cadeau vast dat haar vader haar het jaar vóór zijn dood gaf. De pop is on-

veranderd, want de afgelopen vier jaar heeft ze in de opslag gelegen, sinds een val van zijn paard Thomas Haynes noodlottig werd. Ze is nog steeds magnifiek, met een verdrietig maar lief gezicht, en levensecht, en stelt de Franse actrice Sarah Bernhardt voor. Ze draagt een rijkelijk geborduurde, smaragd-groene jurk, een bontcape en een met juwelen bezette halsketting en broche. In haar haren zit een fonkelende diadeem. De pop is prachtig, maar doet Penelope ook denken aan het verdriet om het verlies van haar beide ouders en aan haar eenzame leven vol privileges. Nu, op haar eenentwintigste, verlaat ze Engeland met zijn zware, drukkende misten en vertrekt naar de Verenigde Staten om in de vrijheid en anonimiteit van New York opnieuw te beginnen; ze kijkt ernaar uit zich te laven aan de jonge, onbesuisde energie van de stad.

Sarah zal de reis niet maken. Penelope zal haar schenken aan de dochter van een van haar bedienden, een meisje voor wie Penelope liefde en bewondering is gaan voelen. Jeanette is veertien en nu al van plan om te breken met het dienstbare leven van haar ouders en grootouders en een groot actrice te worden, zowel op het toneel als op het witte doek. Het zou Penelope niets verbazen. Het meisje straalt een enorme zekerheid uit, een zelfvertrouwen dat bij een minder grootmoedig karakter op arrogantie zou lijken.

Jeanette komt de kamer binnen en blijft staan wachten, buitengewoon beheerst, geen klassieke schoonheid, maar met een aanwezigheid die de aandacht trekt en vasthoudt. Hebt u mij geroepen, miss?

Penelope overhandigt haar de pop zonder de herkomst toe te lichten, zelf ook niet op de hoogte van de echte waarde. Deze is voor jou, Jeanette. Het moet Sarah Bernhardt voorstellen, dus natuurlijk hoor jij haar te hebben.

Jeanettes ogen worden groot en ze schudt haar hoofd. Het geschenk is te groot voor een meisje van haar stand. Maar de vrouw des huizes blijft aandringen totdat Jeanette zwicht en het gekoesterde cadeau in haar armen wiegt, Penelope keer op keer bedankend. Sarah Bernhardt is haar idool, zegt ze, de pop zal haar tot de grote hoogten stuwten die ze wil bereiken. Ze raakt de juwelen aan, het bont, en tilt dan vragend haar hoofd op. *Echt?*

Penelope schudt haar hoofd: natuurlijk niet. Ze heeft zich dat zelf ook afgevraagd, maar weet het niet, en ze wil niet dat Jeanette het zich ook gaat afvragen. Er moet geen druk op liggen om te verkopen, geen zorgen over het

behouden van de waarde. Ze moet als een normaal meisje van de pop kunnen genieten.

Jeanettes gelaatstrekken ontspannen zich, haar glimlach keert terug. U zult er geen spijt van krijgen dat u haar aan mij hebt gegeven, miss. Ik zal voor haar zorgen en haar goed behandelen.

Penelope omhelst het kind en zegt naar waarheid dat ze haar met heel haar hart gelooft.

Niet lang daarna reist Penelope naar de Verenigde Staten met een overdaad aan mooi weer en hoopvolle verwachting. Ze vestigt zich in de Upper East Side van Manhattan, en de stad is precies zoals ze had gehoopt: bloeiend, brutaal en verbijsterend gevarieerd. Twee jaar na aankomst trouwt ze met een knappe doctorandus van Harvard uit Connecticut. Ze keert nooit meer terug naar Engeland, al volgt ze wel de acteercarrière van Jeanette Alcott en denkt ze vaak met warme gevoelens terug aan de Bernhardt-pop, die de inspiratiebron en getuige was van dat succes.

Londen, 1931

Op een feestje in de balzaal van het Ritz Hotel ter viering van de première van haar nieuwste film ontmoet Jeanette Alcott een Franse weduwnaar uit een aristocratische Parijse familie. Pierre Laurent zegt dat hij als een blok voor haar is gevallen, eerst op het toneel, toen op het witte doek, en dat hij zich zeer vereerd zou voelen als ze hem de avond erna naar een diner in het Savoy wil vergezellen.

Ondanks hun leeftijdsverschil – Jeanette is vierentwintig en Pierre bijna vijftig – voelt ze zich aangetrokken tot zijn warme, vriendelijke ogen en onberispelijke manieren, maar ook tot de zekerheid die zijn rijkdom belooft. Ze weet dat haar sterrenstatus niet eeuwig zal duren.

Hun etentje de volgende avond is het eerste van vele, en Pierre steekt regelmatig het kanaal over om zijn *chère actrice* het hof te maken. In 1933 trouwen ze, bescheiden maar in stijl, en gaan ze op huwelijksreis naar het buitenland. Na hun terugkeer nemen ze hun intrek in Pierres elegante appartement in de Rue Lyautey, een woning die al generaties lang in de familie is, in het exclusieve zestiende arrondissement van Parijs.

De Bernhardt-pop verhuist mee en staat op een standaard in Jeanettes slaapkamer, beschermd onder een glazen stolp. Sarah is vanaf de dag dat Jeanette haar kreeg haar constante metgezel geweest. Jeanette ziet haar als een geluksbrenger en wil graag geloven dat Bernhardts magie via haar evenbeeld tot haar is gekomen.

In 1945 sterft Jeanette op achtendertigjarige leeftijd aan complicaties bij een bevalling. Pierre rouwt om het dode kindje en zijn chère actrice tot hij op zijn zesentachtigste overlijdt aan een hartaandoening. Natalie Laurent, Pierres dochter uit een eerder huwelijk, erft het appartement in Parijs. Als hoogleraar aan de University of Kansas bezoekt ze haar vaderland en voorouderlijk huis tijdens de zomervakanties.

Sarah Bernhardt staat geduldig op de standaard in Jeanettes oude slaapkamer, beschermd tegen stof en slijtage onder haar glazen stolp. Geen van de mensen die haar heeft gezien of vastgehouden sinds Thomas Haynes haar meebracht uit Parijs, aan het begin van de eeuw, is zich bewust van haar waarde, en zelfs hij kon niet voorspellen hoe zeldzaam en kostbaar ze zou worden.

❧ Hoofdstuk 1 ❧

*O, wat een mooie nacht om te slapen!
De sterren schitteren als vuur in de stroom
en er is geen wolkje aan de lucht.
Je zou zeggen dat het voor de Liefde is
dat zo'n mooie nacht de dag heeft vervangen!*

Marceline Desbordes-Valmore, 'L'adieu du soir'

Zondag 25 mei 1975

Helen trok ongeduldig aan haar bol wol, maakte de rij af en hield toen haar breiwerk omhoog. Hm. Na een eeuwigheid breien zag datgene wat een trui voor haar vriend Kevin moest worden er nog steeds uit als een sjaal voor een dwergpoedel.

Ze was nu vier dagen terug in Indiana, in haar geboorteplaats Zionsville, zes sinds de honderdste diploma-uitreiking van de University of Kansas, waar Robert F. Bennett, gouverneur van Kansas, hen allemaal had aangespoord om heen te gaan en grootse dingen te doen voor familie en vaderland.

Telde breien ook? Hoe aangenaam het ook was om op deze warme, zonnige dag op de ruime veranda te zitten van het huis dat haar grootvader had gebouwd, met de geur van haar moeders zondagse braadstuk die door de open ramen dreef, de rusteloosheid was alweer ingetreden. Met het voltooien van haar studie was ze klaargestoomd om net als de andere afgestudeerden haar vleugels uit te slaan. In plaats daarvan was ze teruggeworpen in het nest van haar ouders, nadat die haar idee hadden afgeschoten om een appartement te huren in Indianapolis samen met Stefanie, haar kamergenote op de universiteit. *Niet zo snel, jongedame.* Helen kon beter thuisblijven en sparen voor haar toekomst, en dan pas kijken wat voor leven ze zich kon veroorloven. Ouder-

taal voor: *Blijf hier zodat we je in de gaten kunnen houden totdat Kevin een aanzoek doet en we je veilig kunnen overdragen.*

De jongste van haar drie jongere broers, Buddy – eigenlijk Alfred, maar als je hem zo noemde, riskeerde je een klap op je kop – zat op de schommelbank op de veranda met één arm om zijn vriendinnetje Bridget, een lief, zwijgzaam meisje dat op Cindy Brady leek en met wie Buddy al sinds zijn veertiende verkering had. Hij grijnsde. ‘Hé, Hel. Denk je dat je die trui op tijd af hebt om Kevin erin te begraven?’

‘Heel grappig, Buddy.’ Ze plukte een draadje wol van haar kleren en zag dat haar katoenen jurk verschoten was. Kon ze maar een nieuwe kopen. Misschien na een paar loonstrookjes. ‘Als het je zoveel kan schelen, waarom leer jij dan niet breien en help je me?’

‘Dat is vrouwenwerk!’ zei hij smalend.

‘Helemaal niet.’ Ze begon aan de volgende rij en vervolgde kalmpjes: ‘Op de KU waren zat jongens die breiden. Vooral footballspelers. Het hoorde bij hun training.’

‘Echt niet.’ Buddy klonk net onzeker genoeg. ‘Echt?’

‘Jazeker.’ Helen knikte ernstig. ‘Wat ze maakten, doneerden ze aan lokale goede doelen. Truien en mutsen en sjaals, beha’s en slippjes die ze pasten terwijl ze dansten op...’

‘Hé!’ Buddy’s stem sloeg over van verontwaardiging.

‘Goeie genade!’ Sweet Bridget schoot in de lach. ‘Ik trapte er gewoon in!’

Helen grijnsde. ‘Het zou kunnen...’

‘Hallooo!’ Rosy, die verderop in de straat woonde, kwam aanlopen op haar dagelijkse wandelingetje over Valley View Drive, haar handen op de rug en, sinds ze was gestopt met roken, een plastic sluitstrip in haar mond ter vervanging van een sigaret. Achter haar volgde plichtsgetrouw en zo snel als hij kon waggelen haar zwaarlijvige Schotse terriër, die nogal fantasieloos Scotty heette.

‘O jee.’ Buddy glimlachte zelfvoldaan. ‘Zet je maar schrap, Hel. Hier komt ons nieuwsgierige aagje, dat precies wil weten wat je allemaal hebt uitgespookt sinds de voorjaarsvakantie.’

‘Hallo, Mrs Cooper!’ riep Helen.

‘Helen, welkom thuis!’ Rosy kuierde het pad van de Kenyons op en haalde de sluitstrip uit haar mond om te praten. ‘Gefeliciteerd met je afstuderen. Je bent vast trots op je zus, Buddy. Wie weet motiveert jou dat ook wel om te gaan studeren.’

‘Mij niet gezien.’ Hij knikte naar Helen, en zijn rode krullen dansten. ‘Zij is het brein van de familie.’

‘Dat moet je niet zeggen.’ Bridget gaf hem een speelse duw. ‘Je bent hartstikke slim, Buddy. Je hebt bijna alleen maar tienen gehaald. Nou ja, in elk geval een paar. Het laatste semester tenminste.’

‘Nu je het zegt...’ Hij stak zijn magere borst vooruit. ‘Ik ben briljant.’

Rosy maakte een wegwuivend gebaar. ‘Wat zijn je plannen, Helen? Zijn jij en Kevin al verloofd?’

‘Nog niet,’ zei ze vrolijk, haar ergernis verhullend. ‘Sommige mensen...’

‘Maak je geen zorgen, dat is een kwestie van tijd. Zo’n leuke jongen.’ Haar ogen glommen van nieuwsgierigheid achter haar dikke bril. ‘Wat ga je tot die tijd doen?’

‘Ik werk deze zomer weer bij Henkel’s.’ Drie maanden lang ijs scheppen zonder hoop op vervroegde vrijlating. Tegen het einde van haar hectische laatste jaar leek haar oude vakantiebaantje nemen de makkelijkste manier om haar ouders te laten ophouden met vragen wat haar plannen waren. ‘Daarna kijk ik wel weer verder.’

‘Ze hoeft zich nergens zorgen over te maken. De goedbetaalde banen zullen haar in de schoot vallen. En in die van iedere andere student Frans.’ Buddy bulderde van het lachen. ‘Vier jaar en duizenden dollars om een of andere middeleeuwse dichter te bestuderen.’

‘Negentiende-eeuws, niet middeleeuws. *La belle* Marceline Desbordes-Valmore.’ Helen zong de naam in haar meest overdreven Franse accent. ‘Ik citeer je graag uit haar gedicht “L’adieu du –”’

‘Néé.’ Buddy drukte zijn handen tegen zijn oren.

‘Je zus krijgt dezelfde baan als je moeder, die van echtgenote en moeder. Prima carrière voor een vrouw, wat die feministen ook mogen zeggen.’ Rosy wees met haar sluitstrip naar Helen. ‘Let op mijn woorden, Kevin gaat je vragen. Ik heb gezien hoe hij vorige kerst naar je keek.’

Helen glimlachte beleefd, blij dat ze haar ogen op de wol kon houden. Ze kreeg altijd de kriebels als ze aan een huwelijksaanzoek van Kevin dacht, een mengeling van opwinding en een donkerder gevoel, dat ze zelf interpreteerde als normale zenuwen. Er was de laatste tijd iets met hem aan de hand. Tijdens hun laatste schoolweken had hij gestrest en geheimzinnig gedaan, en toen ze afgelopen woensdag had gebeld om te zeggen dat zij en haar ouders veilig in Indiana waren aangekomen, klonk hij nog steeds gespannen en deed hij vaag over wanneer ze elkaar weer zouden zien. Ze wist dat ze beter niet kon aandringen. Hij zou het haar vertellen wanneer hij er klaar voor was. Ze hielden van elkaar en vertrouwden elkaar volledig.

‘Mmm.’ Rosy snoof de lucht op. ‘Wat ruikt jullie zondagse maaltijd lekker. Jullie moeder is de beste kok van de straat.’

Helen hoorde haar broer zachtjes kreunen en zag Bridget hem een vermanende por geven. Rosy had een talent voor uitgenodigd worden voor het eten. Maggie Kenyon was een complete softie als het om de oudere weduwe ging.

Helen niet. ‘Ik zal het compliment doorgeven. Dat zal ze waarderen.’

‘Kinderen?’ Precies op dat moment verscheen Maggie, oftewel haar moeder, bij de hordeur naar het huis. Ze zag er slank en mooi uit in haar mouwloze jurk met bloemmotief, chiquer dan haar gebruikelijke zondagse outfit, parels om haar nek, haar roestbruine haar in een knot. ‘Het eten is over een kwartiertje klaar. Hoi, Rosalie, leuk je te zien.’

‘Ik zei net tegen Helen hoe verrukkelijk het hier ruikt.’

‘Dank je.’ Mama stapte de veranda open bracht aroma’s mee van gebraden varkensvlees en Eau de Rochas, haar lievelingsparfum. Ze had blosjes op haar wangen en haar ogen glinsterden.

‘Mama, kijk jou nou!’ Buddy floot tussen zijn tanden. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Heb ik een reden nodig om iets leuks aan te trekken? Het is zo fijn dat Helen weer –’

Maggie keek verbaasd naar haar zoon en zette haar handen op haar heupen. ‘Wat heb jij in vredesnaam aan je voeten?’

Iedereen keek. Buddy had zijn best gedaan om zich netjes aan te kleden voor het zondagse diner, iets waar hun moeder altijd op stond. Hij droeg een

overhemd en een keurige kaki broek, maar zijn gympen waren smerig en de veters zaten los.

‘Ik kon mijn goede schoenen niet vinden.’

‘Ze liggen in je kast. Ga ze maar meteen aantrekken.’

Mopperend liep Buddy weg. Sweet Bridget leek gevangen tussen twee vuren: in de smaak willen vallen bij vermoedelijk haar toekomstige schoonmoeder en haar geliefde steunen.

Helen moest haar lachen inhouden. Haar broer dacht dat hij de rebel van de familie was, maar de appel was dicht genoeg bij de boom gevallen om in de takken verstrikt te raken. Ook haar broers Dustin en Conroy waren na de middelbare school net als hun vader in het leger gegaan, en zouden waarschijnlijk over een paar jaar hier neerstrijken om samen met Buddy en hun vader de winkels van Kenyon Hardware te runnen.

Net als Rosy wist Helen zeker dat Kevin een aanzoek zou doen, en ze wist ook zeker dat hij niet in Zionsville zou willen wonen. Ze waren nog niet verloofd en hadden het alleen in algemene zin over de toekomst gehad, zorgvuldig de term ‘voor altijd’ vermijdend totdat ze die wettelijk konden gebruiken, maar ze zag wel dat zijn hart niet hier in Indiana lag. Afgezien van de paar jaar die hij na de middelbare school in Vietnam had gediend, had Kevin zijn hele leven in Lawrence, Kansas gewoond, de thuisbasis van hun alma mater. Hij zou net als zij naar een nieuwe plek willen, misschien Californië, Texas of Vermont. Helen kon niet wachten om meer van het land te zien. Sterker nog, ze kon niet wachten om meer van de wereld te zien, al had Kevin geen interesse om de vs te verlaten. Zodra hij haar ten huwelijk had gevraagd, zouden ze hun plannen openlijker kunnen bespreken.

Hoe dan ook zou er geen Kenyon Hardware in haar toekomst zijn.

‘Het spijt me, Rosalie.’ Helens moeder sloeg haar arm om Helen heen. ‘Familie-etentje vandaag.’

‘Aha. Ik wilde net weggaan.’ Rosy draaide zich stijfjes om en begon de stoep weer af te lopen, met Scotty achter haar aan waggelend.

‘Tot snel!’ Helens moeder wachtte tot Rosy buiten gehoorsafstand was en wreef liefkozend over haar dochters schouder. ‘Ik hou van honden, maar dat mormel is vreselijk. Kan hij ook niets aan doen, maar toch.’

Bridget giechelde. 'Hij kan niet eens normaal lopen!'

Helen stak haar breinaalden in de bol blauwe wol en stopte het nauwelijks gestarte project in de doorgestikte tas die haar oma vroeger voor haar naaiwerk gebruikte. Haar moeder had de tas vorig jaar aan haar doorgegeven, samen met oma's complete set naalden en andere prullaria, tellers en haaknaalden en kleine ringetjes die ergens voor dienden. Helen hield stiekem van het ouderwetse idee om thuis in een schommelstoel te zitten, in verwachting van Kevins kind, en babykleertjes te breien.

'Het zal haar wel troost geven om dat beest te verwennen.' Haar moeder gaf Helen een laatste kneepje en bleef kijken naar de plek waar Rosalie net had gestaan. 'Ik zou niet weten wat ik zou doen als ik zonder je vader achterbleef. Ik zou waarschijnlijk mijn verstand verliezen...'

'Net als zij.' Helen maakte de zin af die haar moeder uit beleefdheid niet uitsprak.

Achter hen ging de telefoon. Maggie schrok op en rende toen op de voordeur af.

Binnen schreeuwde Buddy: 'Ik pak hem wel!' Zijn voeten denderden de trap af.

Haar moeder bleef stokstijf en alert bij de deur staan, terwijl Helen en Bridget een blik wisselden en hun schouders ophaalden.

'Je vader komt zo naar beneden.' Haar moeder draaide zich om, blijkbaar tevreden dat er niets ernstigs was gebeurd. 'We gaan aan tafel als de -'

'Hel, het is voor jou!'

'O!' Helen sprong overeind. 'Misschien is dat Kevin.'

Opgetogen rende ze naar de studeerkamer, waar Buddy zijn hand op het mondstuk hield. 'Een vrouw met een of ander raar accent. Madam Loran of zoiets.'

'Madame Laurent, mijn docente Frans.' Brandend van nieuwsgierigheid stak Helen haar hand uit naar de telefoon. 'En in elk ander land, en het grootste deel van dit land, heb jij ook een raar accent.'

'Ma-dam Larrggghhh.' Buddy legde een hand op zijn keel en deed alsof hij stikte in de Franse R.

Helen rukte de telefoon uit zijn hand, keerde Buddy de rug toe en gebaarde

dat hij de kamer uit moest. Natalie Laurent was Helens lievelingsdocent en haar studieadviseur. Ze had erop gestaan Helens telefoonnummer te krijgen om na haar afstuderen contact te houden, waarbij ze iets gezegd had over een buitenkans die ze nog wilde bespreken. Misschien was dit het moment! *‘Bonjour, Madame Laurent, comment allez-vous?’*

‘Très bien, merci. Het spijt me dat ik er niet was om je te feliciteren met je bul. Je was een uitstekende student en een genot om les aan te geven.’

‘Dat geeft niet, en dank u wel. Ik vond al uw lessen geweldig. En ik ben u heel dankbaar voor uw hulp bij mijn eindproject.’

‘Ce n’était rien. Graag gedaan. Marceline Desbordes-Valmore verdient veel meer dan de anonimiteit waar de maatschappij haar in gedwongen heeft. Je hebt fantastisch werk geleverd.’

‘Dank u.’ Helen voelde een lichte teleurstelling. Belde ze alleen maar om dat te zeggen?

‘Alors! Goed dan! Ik bel om je te laten weten dat ik dit jaar met pensioen ga.’

‘O nee! Of... gefeliciteerd.’ Hoe vonden mensen het om met pensioen te gaan? ‘Dat zullen uw studenten jammer vinden. Een groot gemis voor de universiteit.’

‘Dank je, lieverd. Het is tijd, en ik ben er blij mee. Maar misschien weet je nog dat ik het over een buitenkans had.’

‘Ja.’ Helens hart begon te bonken. Haar vingers speelden met het krulsnoer van de telefoon, alsof ze nog op de middelbare school zat en tot ergernis van haar ouders eindeloos aan het bellen was.

‘Ik moest wachten tot ik de universiteit op de hoogte had gesteld van mijn pensionering, maar nu kan ik het je vertellen. Over een paar weken ga ik terug naar Parijs. Ik heb een appartement in de Rue Lyautey in het zestiende arrondissement, dat al sinds de negentiende eeuw in de familie is. Het is te groot voor één persoon, dus ik ga verhuizen naar een kleinere woning, en ergens volgend jaar trekt mijn neef er met zijn gezin in. Het appartement is nog gevuld met generaties aan bezittingen, te veel om in mijn eentje te behappen. Je vertelde me dat je graag naar Parijs wilde, dus ik wil je uitnodigen om me te komen helpen. Er zijn in dat huis veel dingen die je zullen interesseren, en natuurlijk is er de stad met alles wat die te bieden heeft.’

Helen durfde nauwelijks adem te halen. Een levenslange droom plotsklaps binnen handbereik. Het was nauwelijks te bevatten.

‘Je mag zo zelfstandig zijn als je wilt, misschien ’s ochtends met mij werken en ’s middags op pad gaan. Ik bied kost en inwoning en een bescheiden vergoeding voor je werkzaamheden. Verder heeft mijn vriendin Cybèle een bloemenwinkel in de buurt van de Jardin du Luxembourg, en zij wil je graag een paar uur per week inhuren als je wat wilt bijverdienen. De enige kostenpost is het vliegtuig heen en terug. Je mag zo lang blijven als je wilt, vanaf september. Drie maanden, zes maanden, leven als een echte Parisienne. Wat zeg je ervan?’

Helen merkte nu pas dat haar ogen zo groot waren als schoteltjes en dat ze het telefoonsnoer tegen haar borst geklemd hield, haar vingers verstrikt in het groezelige rubber.

Parijs!

‘O, jemig, Madame Laurent, dat klinkt als mijn allergrootste droom die uitkomt.’

De Française snoof. ‘Dan moet je groter dromen.’

Helen lachte. Natalie Laurent had een scherpe tong, maar een zeer warm karakter. Toen Helen halverwege haar eerste jaar bijna in tranen was omdat ze op één dag drie werkstukken af moest hebben, was ze op weg naar de bibliotheek tegen haar docent aan gebotst. Madame Laurent had zich onmiddellijk over haar ontfermd, Helen mee naar haar huis genomen, theegezet en haar zelfgebakken zandkoekjes aangeboden. Terwijl Helen dankbaar van de thee nipte en probeerde niet alle koekjes op te eten, gaf Madame Laurent haar een peptalk over haar eigen strijd als jonge vrouw in een ander land, vastbesloten om universitair docent te worden in een tijd waarin vrouwen dat nooit waren. Ze eindigde met een zwierig gebaar en een citaat van Molière: *Plus grand est l'obstacle, et plus grande est la gloire de le surmonter*. Hoe groter het obstakel, hoe groter de glorie van de overwinning.

Lichamelijk en geestelijk verkwikt was Helen teruggekeerd naar de bibliotheek, waar ze haar werkstukken had kunnen afronden.

‘Wat denk je ervan?’

Helen wilde dolgraag klinken als een zelfstandige vrouw van de wereld, die

de baas was over haar eigen leven en haar eigen beslissingen nam. Helaas was ze dat niet. 'Ik moet -'

'Natuurlijk zul je dit met je ouders willen bespreken.'

'Ja. Maar heel erg bedankt dat u aan me denkt, Madame Laurent. Het klinkt absoluut fantastisch.'

Meer dan fantastisch. Het klonk perfect. Ze moest het echter niet alleen met haar ouders bespreken, maar ook met Kevin, aangezien ze de laatste tijd steeds serieuzer bezig waren met het plannen van hun toekomst samen, en het vervullen van Kevins droom van een eigen boerderij.

'Neem je tijd. Ik verblijf deze zomer met een vriendin aan de kust van Bretagne, dus je zou op zijn vroegst in september kunnen komen. Ik zal je mijn nummer hier in Kansas geven, dan kun je me laten weten wat je beslist voordat ik over een paar weken vertrek.'

Met bevende handen van opwindning noteerde Helen het nummer van Madame Laurent in het aantekenboekje naast de telefoon. Ze bedankte haar docent een keer of duizend, slechts half zo vaak als ze haar had willen bedanken. Nadat ze had opgehangen, drukte ze haar hand tegen haar verhitte voorhoofd en probeerde ze voldoende tot bedaren te komen om helder te kunnen denken.

Parijs!

Was er eigenlijk nog iets om over na te denken?

Natuurlijk was dat er. Zij en Kevin hadden nu twee jaar verkering en waren sindsdien niet langer dan een paar weken uit elkaar geweest, al had ze er het volste vertrouwen in dat hun relatie alles zou overleven wat het leven hun in de schoot wierp, en dat als ze besloot om te gaan, Kevin geen bezwaar zou maken. Niemand had meer over haar reisfantasieën gehoord dan hij. En hij had over de zijne verteld, die kort en bondig waren: geen. Tenzij er iets drastisch veranderde, zou Helen in haar eentje de wereld gaan verkennen.

Ze schrok op van luid getoeter buiten.

'Helen?' klonk de vriendelijke stem van haar moeder uit de keuken. 'Wil jij even kijken wie dat is? Ik ben bezig.'

Fronsend keek Helen uit het raam. Sinds wanneer vond haar moeder toeteren in plaats van aanbellen niet meer zo ongeleefd dat je het moest negeren?